Hvordan er det å være meg

Jeg lever i et av verdens rikeste land.

For majoriteten av verdens befolkning, vil mitt liv være en utopi, en umulig tilstand som bare kan oppleves i deres dypeste drømmer. Jeg er av den lille prosenten, som har penger i både bank og lommebok og selv jakkelommene mine rommer et par kronestykker. Min evne til å skrive disse ordene er i seg selv et velferdssymbol, for blant de 780 millioner menneskene som ikke engang har muligheten til å lære seg å lese, er mitt liv med mine forutsetninger nærmest utenkelig. For meg er det ikke en hemmelighet at jeg har vunnet stort i livets lotteri, jeg er takknemlig, selv om jeg ikke alltid anerkjenner det.

Jeg føler verdens rikeste kjensler

Jeg finner følelser i alt, følelser som jeg oppfatter så sterkt at jeg nærmest får vondt av å være lykkelig. Lykke, det er ikke et ukjent stadium for meg, tvert i mot faktisk. Jeg er lykkelig når jeg lander et fullrotert hopp på skøytebanen, når han kaller meg pen og når jeg får pannekaker til middag. Jeg er lykkelig når jeg ligger alene i et mørkt rom, bare underholdt av mine fantaserende tanker. Små, gode øyeblikk er de som gir meg bensin til å fortsette på denne humpete veien av et tenåringsliv. En vei rammet inn av folkerike mengder som analyserer kjørestilen din og sørger for at du ikke får passert uavbrutt. For det er et faktum, at livet mitt er en forestilling. Jeg kler meg med de klærne som mine jevnaldre bruker og hører på de låtene som trumfer hitlistene. Jeg er et resultat av ungdomskulturen, og for mange er jeg bare en i mengden. En av de jentene med påtegnet ansikt og smarttelefon, en av de barna med skolesekk og stressutslett og en av de ungdommene med satsmedlemskap og kaloriteller. Ja, jeg benekter ikke mine likhetstrekk med andre tenåringer, men for meg, er min egenart og særhet det som definerer meg. Mitt vesen er komplisert, en eksplosjon av alle slags emosjoner presset inn i et nervevrak av et menneske. En selvtillit som forsvinner med solen, og en viljestyrke som innimellom drar seg over bakketoppen i et seigt tempo. Mine drømmer og ambisjoner, retter seg mot noe større enn normalen- jeg vil bli husket, jeg vil bli mer enn en type, jeg vil sette spor på jorden og bruke min tid til noe banebrytende.

Jeg flyter på verdens mest urolige sjø.

Å være ung og ambisiøs i dag, er en opplevelse av de sjeldne. Det er som å kjøre en båt på et hav som konstant møter nye værforhold. I det ene øyeblikket, er livet rolig, jollen flyter over vannoverflaten uten noen skremmende distraksjoner. Likevel, etter bare noen åndedrag, blåser

det ut i storm og den lille, skjøre, ustabile flåten, mister kontroll på det som engang var stabilt. For det er ikke en hemmelighet, at stabilitet er et ukjent fenomen i mitt liv. Min mentalitet er i stadig endring, det samme gjelder preferansene mine. Det jeg trivdes med forrige uke, er gjerne forglemt denne uken. Det er en påkjenning å ikke finne sin plass, men reisen mot det stabile og modne liv, er en reise jeg nyter hvert eneste sekund av. Jeg elsker å være en drømmer, jeg elsker å sette høye forventninger til meg selv, selv om det i de fleste tilfeller fører til skuffelse. Jeg elsker tanken om at jeg en dag, skal være et navn som blir snakket om etter min bortgang, og jeg elsker at jeg enda har hele livet foran meg til å utgjøre store ting.

Jeg danser verdens rikeste vals.

Hver dag er den samme. En runddans av skole, trening og et spekter av sosiale relasjoner som må opprettholdes. Som en følge av mitt mål om å oppnå storhet, legger jeg sjelen min i enhver oppgave jeg begir meg ut på. Det er en stor utfordring for meg. Forventningene jeg setter meg selv handler ikke bare om det å strekke til, jeg vil være den beste og hvis jeg ikke kan være den beste, vil jeg heller være anonym. Helt siden jeg startet på barneskolen, har denne treenige runddansen foregått. I en alder av syv, møtte jeg opp på min første formelle kunstløptime, helt uvitende om at denne avanserte sporten skulle bli halve identiteten min. Min fritid ble viet til idrett, jeg forelsket meg i sport. Denne forelskelsen er det mest givende jeg har erfart. Muligheten jeg fikk til å kjenne på mestringsfølelse, disiplin og styrke hver eneste dag av min oppvekst har formet meg på godt og vondt. Det er et faktum at idrettsgleden er størst, det eneste som er større, er idrettssorgen. Å mislykkes i den grenen som for meg kjennes ut som hele verden, er som å plassere et nyslipt skøytejern rett inn i magen. Den vonde, skjærende følelsen av å havne nederst på resultatlisten, kan sammenlignes med følelsen av stryk på eksamen. Det er dette som er lidenskap, og det er lidenskap som gjør livet spennende og verdt å leve. Det er denne lidenskapen som gjør meg tårevåt om nettene og som frigjør sommerfugler i magen, lidenskapen som bringer med seg følelser i alle slags farger og fasonger, en lidenskap så sterk at bare den tindrende klumpen i halsen kan beskrive dens effekt. En lidenskap som nok en gang gir meg bensin på denne kronglete veien av et tenåringsliv.

Jeg lever i et av verdens rikeste land.

Mitt liv er førstepremien i livets lotteri, men mitt liv er komplekst og mitt liv er tungt. Det å være meg er rart og spennende, hardt og jævlig, det er lidenskapelig og fargerikt men også mørkt og nedstemt. Alle mine fysiologiske behov er dekket og for mange vil det av den grunn

være en garanti at min hverdag er formet av fullkommet velvære og stabilitet. Personlig, ser jeg på meg selv som den rake motsetning av fullkommen og stabil, men det er nøyaktig den tilstanden jeg trives i. Jeg streber etter drømmene mine, noe jeg vil fortsette med frem til min livsglede ebber ut og jeg trekker mine siste pust.